

1898-07-23

AFSENDER

Louise Amstrup, Niels Elgaard Amstrup

MODTAGER

Albrecht Warberg

FAKTA

Dokumenttype:

Brev

Sprog:

Da

Dateringsbegrundelse:

Datoen er skrevet øverst s. 1

Generel kommentar:

Astrid, f. Warberg, kom som 15årig i 1897 i huset hos Louise og Niels Elgaard Amstrup på Ølstedgaard. Hun skulle blandt andet undervise parrets adoptivdatter, Nete. Louise/Visse Amstrup var Astrids faster.

Afsendersted:

Ølstedgaard

Afsenderinfo (lakstempel, adresse m.m.):

Gårdens navn er skrevet øverst s. 1

Omtalte personer:

Louise Amstrup

Johanne Christine Larsen

Otto Emil Paludan

Gudrun -, pige i huset hos Amstrup

Astrid Warberg-Goldschmidt

Arkivplacering:

Kerteminde Egns- og Byhistoriske Arkiv, BB2678

Trykt udgave:

Nej

Proveniens:

Gave til Østfyns Museer fra en efterkommer af Astrid Warberg

DOKUMENTINDHOLD

Brev 1:

Louise/Visse har haft et tilbagefald efter Johannes besøg. Man burde have talt med Niels Amstrup i stedet for med den sarte Louise Amstrup. Louise gjorde ret i at irrettesætte. Niels bad pigen gå til Erikshaab og blive væk et par dage. Balladen skyldes venskabet mellem de to unge kvinder. Astrid skal ikke komme tilbage efter ferien.

Brev 2:

Louise Amstrup blev bekymret for Albrechts helbred, da hun fik hans brev. Hun er meget ked af at blive beskyldt for at være ond. Jomfruen har været uforskammet, og Louise var længe tålmodig. Til sidst blev Louise dog vred for at få pigen til at fatte alvoren. Nu har hun været syg efter Johannes besøg. Louise kan ikke besøge Albrecht og familien, så længe pigen er der.

TRANSSKRIFTION

Ølstedgaard den 23 Juli 1898

Kære Abba!

Du tager helt fejl naar Du mener at Visse er vred paa jer, turen til Vesterhavet havde gjort godt for hende men det der nu støder til har selvfølgelig givet et stort Tilbagefald. Det var en stor Skam af Johanne at komme som hun gjorde forleden, hvorfor talte hun ikke til mig først istedet for lige strags at rappe i stakkels Visse, hun er dog saa gammel at hun maa kunne sige sig selv at der skal Forsigtighed til overfor et saa svagt Hoved, og dersom Du hører at Visse Visse bærer hele Skylden mod Jomfruen tager Du fejl, forleden Dag hørte jeg netop hvordan det helle gik til og der havde Visse Ret til at give en Irettesættelse men istedet for at indsé hun havde forset sig gjorde hun sig meget stor, og gjorde sig temmelig uforskammet imod mig; naar jeg tog saa rolig paa Sagen var det, fordi jeg nødigt overfor en ung Pige ville tage Sagen fra den strenge Side, jeg bad hende om at gaa til Erikshaab og blive borte nogle Dage til jeg fik Tingene til at falde i Ro, men Du maa sige hende at tager hun haardt, gør jeg med thi være Nar for hende vil jeg ikke. En stor Del af alle de mange Bryderier stammer fra Venskabet mellem Adis og Jomfruen thi det har været saaledes at de begge forsømte deres Pligter. Jeg havde glædet mig til lidt hvile i den Tid Visse var borte men Venskabet mellem de to var mig til daglig Plage, og efter alt hvad der nu er passeret synes jeg ikke det kan hjælpe Adis kommer her tilbage efter Ferien.

Med venlig Hilsen

N E Amstrup.

Kjære Abba! Jeg blev meget bedrøvet over Dit Brev; jeg lukkede det op da jeg saa det var Palludans Haandskrift fordi jeg var saa ængstelig for Dit Helbred, jeg syntes det var saa underligt med den Besvimelse og jeg har føer dog gaaet og talt om at faa Bud ned til Dig el. ogsaa at skrive, men ingen af Delene fik jeg alligevel. Hvorfor troer hun saa ondt om mig lille Abba, jeg mener vi to har altid holdt saa meget af hinanden. Hun dømmes mig udelukkende efter hvad Astrid og Jomfruen Pigen [”Pigen” indsat over linjen med blyant]. Mon Astrid er saa moden, at hun her kan have sit rette Syn paa Sagen. Jeg er meget, meget bedrøvet over alt dette, men gjør mig nu ikke mere fortræd, hun maa tro jeg kan ikke taale altid at skulle skyldes for at for at være saa ond. Jeg vil ikke ønske, at noget Menneske skal prøve at lide det jeg har lidt siden den Jomfru kom i mit Hjem. Hun var uforskammet imod mig til enhver Tid fordi hun vidste at hun havde Medhold hos Gudrun og Astrid, hvilke hun begge i lige høj Grad har forstaaet at dupere. Hun gik endogsaa saa vidt at hun en Dag holdt Hus med mig, fordi jeg tog [overstreget, ulæseligt ord] Nøgleknippet til mine private Gjemmer med mig naar jeg rejste ud. Hun og Astrid laaste ikke Rummet for Rosiner til deres Grød. Og jeg siger Dig, at jeg har ikke sagt hende et vredt Ord før Efter jeg kom hjem men hun [ulæseligt ord] mig vel ikke, [”men hun [ulæseligt] mig vel ikke” indsat over linjen] da var jeg vred 2 Gange og naar det ene Gang gik over alle Grænser saa gjorde jeg det i Grunden med Vilje, enten skulde Modet tages fra hende eller hun skulde bort. Gudrun har nu endelig forstaaet hvad jeg har døjet og ingen kan være muntre og kjærligere imod mig end hun er det, saa nu er jeg vel over det værste om den Sag kan faa Lov at falde. Men hvor har jeg været syg efter Johannes Besøg! Naar I endelig vilde tage Parti imod mig, var hun ikke den Rette at sende, det havde været bedre at vente til [ulæseligt ord] kom hjem – og hvad vil I dog med den Pige, hun har jo sin Moder, der maa være den nærmeste til at tage sig af hende, men det maa I jo selv om, men [det følgende skrevet i margen s. 1, lodret] komme til Eder saalænge hun er der, det kan jeg ikke. Og for Resten ved jeg jo godt at hun har ment mig vel med det Brev og jeg takker Dig for det, men hun har blot ikke forstaaet mig. Ret at blive miskjendt er svært, især naar man bliver det af dem vi holder af.

Din Visse

Plåtedaguar den 23 Jule 1898

Min
Kære Abba!

Du tager helt fejl naar du mener
at Vise er ordet paa det. Særen til
Vegetarværel, havde gjort godt for hende
men det der nu stodes til har selv
følgelig gjort et stort Tilbagefald.
Det var en stor Skam af Johannes
at Romme som hun gjorde forleden
hvorfor talte hun ikke til mig
førststedet for lige straks at røbe
i atakkels Vise, hun er dog saa
gammel at hun maa kunne
sige sig selv at der skal forvis-
sighed til overfor et saa stort
Korset. og desvæn du hoer at Vise
hoer helle Skylden mod Jomfru
tager du fejl, forleden dag hoer
sig netop hvordan det helle gik
til og der havde Vise selv til

Romme til Eder Læselang den 23. Dec. 1898. Og for Særen net sig sig godt at
Hr. har ment mig vel med Hr. Paus og Hr. Løpkes tryk for det, men det har blot
større forlevede stang. Det er ikke nok at blive i det gamle, men man maa
ikke af den og talte af.

KILDER TIL
DANSK
KUNSTHISTORIE

NY CARLSBERGFONDET

at give en smukværdig minne
det for at indse hun havde prøvet
sig gjorde hun sig meget stor, og
gjorde sig samvittig afskræmt mod
mig; naar jeg sagde saa vel; saa
sagen var det fordi jeg var over
for en huj sig vilde tage sagen
fra den skæbne, det, og badt hende
om at gaa til britiskhaab og blive
horte nogle dage til jeg fik tungen
til at falde i det, men sin men
sige hende at tage sin haardts
gør jeg med hvi var det for hende
vel jeg ikke. En stor skæbne
de mange byderier stammer fra
venkæbel, mellem hvi og jom.
fruen hvi det har vort saaledes
at de byge forvænte deres Plager.
jeg havde glædet mig til det havde
i den tid Vici var borte men
venkæbel mellem de to var mig
til daglig Plager. og efter alt
had det var et faarvel agnes
jeg ikke det kan byge hvi kom
mer her tilbage efter Perien.
Med venlig hilsen
i takning
Lige nu hvi! Jeg blev meget bedrøvet over hvi
sagen, jeg levede det op da jeg var det over
Palleidens Hændelse fordi jeg var en unge
lig for hvi Heltet, jeg ejede det var en ung
Ligt med den Perimelle og jeg har læst den
gret og lett om at se det med hvi
et. agnes at ibine, men ingen af de
for jeg alligevel. Hvoften var hvi en ung
om mig lille hvi, jeg mener om de to
allt det en meget af linensien. Hvi
drømme mig indelukkente efter hvi
skæbne og Jomfueren. Men hvi er en
moter, at hvi var hvi hvi det hvi
dysse par dage. Jeg er meget, meget bedrøvet
over alle det, men jeg vil mig om hvi men
hvi, hvi var hvi for hvi hvi alle

BB2678

at skulle skyldes for at være i en ond,
Jeg vil ikke onke, at noget Menneske, ikal prøve a
lite det jeg har lidt siden den Jomfru kom i mit
Kjøn. Men var i forsikket med mig det
enhver. Det fortæller mig vist at den lode Mest
har Jydne og det er, hvilke den hege i lige tid med den
forstærket de Repere. Men gik endog i en vist at den
en dag lode den med mig, fortæller jeg dog naar Nogle
Kunne til mine private Ejendomme med mig
naar jeg rejste ind. Men og det er ikke sket
Kunne for Reiser til den Tid. Og jeg siger
dig, at jeg har ikke sagt den et ord. Det for
Efter jeg kom hjem, da var jeg med 2 Langt
og naar det ene Langt gik over alle Evener i en gjen
for det i Seintemmet med Velje, ender ikal den lode
for den eller den skulde lode. Jydne har nu endog
forstærket lode jeg har dog og ingen kan være med
og Kjærligere med mig end den er det, den var er jeg
lode over det Værelse om den dag kan den lode et felt. Men
hvor har jeg været i den efter Jøbenhavn? Naar den lode
vilde tage den ind med mig, var den om den lode et
lode, det lode været det at vente til den lode
hjem og lode vil 2 dag med den lode, den har jeg
en Mater, da var den om den nærmeste til et
tage sig af den, men det var jeg ind om, men